

Ключови фрази

Квалифицирани състави на престъпления по служба * длъжностно лице *
имуществени вреди от престъпление

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. София, 28 юли 2011г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и осми април, две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕРОНИКА ИМОВА**ЧЛЕНОВЕ : КЕТИ МАРКОВА****СЕВДАЛИН МАВРОВ**

при участието на секретаря ЛИЛИЯ ГАВРИЛОВА
и в присъствието на прокурора ДИМИТЪР ГЕНЧЕВ
изслуша докладваното от съдията КЕТИ МАРКОВА
н. д. № 1393/ 2011 година

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимите Н. И. К., депозирана чрез нейните защитници- адв. В. М. и адв. Р. И., и А. А. П., чрез защитника й- адв. Н. А., и на гражданския ищец „ОВЕРГАЗ ИНК” АД, представлявано от изпълнителния директор С. Г. Д., чрез повереника си- адв. М. Д., срещу въззивно решение № 451 от 18 02. 2011г., постановено по ВНОХД № 260/ 2010г. по описа на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 1 състав, с което частично е отменена, в гражданската си част, и потвърдена в останалата, присъда № 388 от 16. 11. 2009г., на Софийски градски съд, наказателно отделение, 26 състав, по НОХД № 2916/ 2008г., по описа на съда.

В касационните жалби и на двете подсъдими по делото- Н. И. К. и А. А. П., се релевират идентични касационни доводи за наличието на отменителните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1- 2 НПК, а именно че въззивното решение, в наказателно-осъдителната му част, е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. При условията на алтернативност, в жалбата на Н. К. се изтъква и довод за явна несправедливост на наложеното наказание. Заявяват се искания за отменяване обжалвания съдебен акт и оправдаване на всяка от подсъдимите. Във връзка с алтернативната позиция на

подсъдимата К., се иска преквалификация на престъплението в по-леко наказуемо и ревизия на наказанието, чрез определянето на друго по вид, по-леко от наложеното й-лишаване от свобода. В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимите, лично и чрез упълномощените си защитници поддържат жалбите си, по изложените в тях съображения, както и в изтъкнатите в писмените бележки, представени от защитника на касатора К.- адв. Кр. К., със заявените искания.

В жалбата на гражданския ищец „Овергаз инк” АД се поддържа довод за нарушение на закона, аргументирано, че в отменителната си част въззивното решение е постановено в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- чл. 348, ал. 1, т. 1- 2 НПК. Жалбата се поддържа в съдебно заседание от повереника на касатора, по изложените в нея съображения, с искане за отмяна на атакуваното решение в гражданската му част и връщане на делото за ново разглеждане. По делото е постъпило и писмено възражение на гражданския ищец срещу жалбите на подсъдимите, мотивирано с тезата му за тяхната неоснователност. Представителят на Върховната касационна прокуратура дава заключение, че жалбите на подсъдимите и на гражданския ищец са неоснователни, а обжалваното въззивно решение, като постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите в жалбите, становищата на страните, и в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

С първоинстанционната присъда Софийският градски съд, наказателно отделение, 26 състав, е признал подсъдимата Н. И. К., от гр.София, за виновна в това, че на 6-7. 07. 2000г., в гр.София, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение- съдия- изпълнител при СРС, е превишила правата си, като е извършила действия, излизащи извън рамките на нейната компетентност, с цел да набави за „България 2002” АД Холдинг облага, като от деянието са настъпили значителни вредни последици за „Овергаз инк” АД, на стойност 2 892 741 лв., поради което и на основание чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2, алт. 2 и предл. 3, алт. 2 НК, я е осъдил на три години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил, на основание чл. 66, ал. 1 НК, за срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Признал е и подсъдимата А. А. П., от гр.София, виновна в това, че на 18- 21. 07. 2000г., в гр.София, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение- съдия- изпълнител при СРС, е превишила правата си, като е извършила действия, излизащи извън рамките на нейната компетентност, с цел да набави за „България 2002” АД Холдинг облага, като от деянието са настъпили значителни вредни последици за „Овергаз инк” АД, на стойност 5 230 800 лв., поради което и на основание чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2, алт. 2 и предл. 3, алт. 2 НК, я е осъдил на три години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил, на основание чл. 66, ал. 1 НК, за срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Осъдил е подсъдимата Н. И. К. да заплати на „Овергаз инк” сумата 2 892 741 лв., а подсъдимата А. А. П.- сумата 5 230 800 лв., представляващи обезщетения за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумите, считано от съответните дати на увреждането. Гражданският иск срещу подсъдимата П., в

останалата си част е отхвърлен като неоснователен.

Присъдил е разноси по делото и държавни такси върху уважените граждански иски, възложени в тежест на подсъдимите.

С обжалваното въззивно решение Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 1 състав, на основание чл. 337, вр. чл. 338, вр. чл. 334, т. 3 и 6 НПК, е отменил цитираната първоинстанционна присъда, в гражданско-осъдителната ѝ част, и тази за присъдените държавни такси, като е отхвърлил предявените граждански иски, поради изтекла погасителна давност. Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част.

Касационната жалба на подсъдимата Н. И. К. е основателна.

Касационната жалба на подсъдимата А. А. П. е основателна.

Касационната жалба на гражданския ищец „Овергаз инк” АД е неоснователна.

Доколкото в жалбите и на двете подсъдими по делото се релевират идентични касационни основания, настоящият съдебен състав счита, че те следва да бъдат обсъдени едновременно.

ПО ЖАЛБИТЕ НА ПОДСЪДИМИТЕ Н. И. К. и А. А. П.:

Жалбоподателките К. и П. са признати за виновни и осъдени за това, че всяка от тях, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение-съдия-изпълнител при СРС, е превишила правата си, като е извършила действия, излизащи извън рамките на своята компетентност, съгласно чл. 321, ал. 3 ГПК (отм.), и при отсъствие на влязло в сила определение на съда е заличила 6 броя възбрани (за К.), съответно-вдигнала 2 броя запови (за П.), представляващи част от обезпечения по обезпечителна заповед от 12. 03. 1999г., на СРС, 30 състав, с цел да набави за „България 2002” АД Холдинг облага, като от това са настъпили значителни вредни последици за „Овергаз инк” АД, в приетите от съдилищата, и посочени по-горе размери. Дейността на всяка от тях е квалифицирана по чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2, алт. 2 и предл. 3, алт. 2 НК, за което престъпление е ангажирана наказателната отговорност на касаторите, при безспорна и за двете инстанции фактология. Прието е за установено, че след сключен между представители на „Мултигруп България холдинг” АД и „Овергаз инк” АД договор за покупко-продажба на 22 078 160 бр. поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите на „Кредитна банка”, последвал отказ на БНБ да издаде разрешение за прехвърляне на акциите в полза на „Овергаз инк” АД, изпратени писмени уведомления за разваляне на договора и искане за връщане на платената сума от Изпълнителния директор на акционерното дружество-приобретател на акциите, до „Мултигруп България” АД, последното отказало връщането на получената на сделката сума, с аргумента, че „Овергаз инк” АД може да прехвърли джиросаните си акции на части, на други свои фирми, за да избегне по този начин задължението да иска разрешение от БНБ. Отказът на „Мултигруп България” АД да върне получената сума, станал причина „Овергаз инк” АД, позовавайки се на арбитражната клауза по сключения договор, да предяви иск срещу него пред АС при БТПП. По искова молба на посоченото дружество, било образувано арбитражно дело № 8/ 1999г. По същия иск, с определение на СРС било допуснато обезпечение, с налагане на възбрана върху 6 недвижими имота, собственост на ответника, както и на запови върху негови движими вещи, вземания и временни удостоверения, матери

ализиращи акции. Това определение е отменено от СГС само в частта, касаеща запора върху движимите вещи- офис оборудване, техника и обзавеждане, и е потвърдено в останалата. С решение от 22. 06. 2000г., постановено по арб. дело № 8/ 99г., АС при БТПП е отхвърлил като неоснователни всички предявени от „Овергаз инк” АД срещу „Мултигруп България” АД Холдинг обективно съединени искове.

След постъпила молба от представляващия правоприемника на „Мултигруп България холдинг” АД- „България 2002” АД до съдия- изпълнител при СРС за заличаване на наложените възбрани върху недвижимите имоти, собственост на дружеството, на 6-7. 07. 2000г., подсъдимата К. поставила резолюция за заличаване на наложените възбрани върху 6-те недвижими имота, подписвайки и 6 бр. съобщения до Службата по вписванията, въз основа на което забраните били заличени. Няколко дни по- късно, на различни дати, 4 от общо 6-те недвижими имота били продадени. В аналогична ситуация- след постъпила в съдебно- изпълнителната служба писмена молба за вдигане на запорите, на 18. 07. 2000г., подсъдимата П. поставила резолюция, с която удовлетворила заявеното искане.

Така приетите и от градския, и от апелативния съд фактически обстоятелства, са послужили за формирането на правните изводи за вината и отговорността на подсъдимите, с които обаче касационната инстанция не намира основания да се съгласи.

Поначало правилно съдилищата са приели, че с поставянето на резолюциите съответно за заличаване на възбраните и вдигане на запорите, всяка от подсъдимите е допуснала нарушение на установения по чл. 321, ал. 3 ГПК (отм.) процесуален ред, с което, извършвайки действия излизащи извън рамките на собствената ѝ компетентност, е превишила правата си. Безспорно, съдия- изпълнителите (длъжност към момента на деянията) К. и П., със собствените си резолюции са постановили вдигане на запорите и заличаване на възбраните, вместо тази дейност да бъде осъществена от съда, с постановяване на изрично определение, което след влизането му в сила, да представлява основание за отмяна на обезпеченията, и едва тогава те да изпълнят функциите си за привеждане в изпълнение на този съдебен акт. Това процесуално нарушение, безспорно е допуснато от подсъдимите, и в този смисъл позоваването в жалбите им на чл. 330 ГПК (отм.), като приложима норма, доколкото се касае до обезпечителни мерки, а не на същинско изпълнително производство, е неудачно. Това нарушение на уредената процедура от действащия към момента на деянията ГПК, обаче категорично не е достатъчно, за да се заключи, че така изпълненото от всяка от тях деяние, съставлява престъпление по служба, с приетата правна квалификация. За да е осъществено престъплението по чл. 282 НК, за което жалбоподателките са признати за виновни и осъдени, деянието следва да съдържа редица признаци от неговата обективна и субективна страна. Отсъствието на който и да е от тях, безусловно изключва неговата съставомерност, респ. и основанията за ангажиране на тяхната наказателна отговорност. Когато извършва действия, излизащи извън рамките на своята компетентност, длъжностното лице, каквото качество несъмнено са имали и двете подсъдими, превишава правата си, по смисъла, възприет от Пленума на ВС, с Постановление № 2/ 80г. Касае се за действия, които са от компетентността на съдебен орган, каквито съдия- изпълнителите, макар и в състава на организационната структура на районния съд, не са. Наред с този, безспорно наличен елемент на обективната страна на състава на

престъплението по служба, следва да присъстват и субективните- пряк умисъл и специална цел, и то изводими и обективирани от действията на конкретния деец. Именно те отсъстват в конкретния казус. Прекият умисъл е мотивиран от съдилищата основно с интелектуалния момент- че всяка от дейците е съзнавала общественоопасния характер на деянието си, тъй като е била наясно, че отмяна на обезпечителните мерки може да бъде постановена само от съд, а в резултат на собствените й действия ще настъпят съставомерните по ал. 2 на чл. 282 НК значителни вредни последици за „Овергаз инк” АД, и пряко е целяла настъпването им. Тази интерпретация е произволна и не почиваща на никакви констатирани по делото факти. Известно е, че за субективната страна на всяко деяние се съди от обективните действия на неговия извършител- предхождащи, съпътстващи и последващи го. ВКС, в настоящия си състав намира, че приетите за установени по делото фактически обстоятелства не могат да обусловят извода за субективната съставомерност на деянията (идентични като изпълнение), на всяка от жалбоподателките. Вземайки решението си по този въпрос, и градският, и апелативният съд не са съобразили, че като основание за отмяна на обезпечителните мерки за двете дейци, е послужило решението от 22. 06. 2000г. на АС при БТПП, което е акт на особена юрисдикция и не подлежи на инстанционен контрол, т.е на обжалване или на проверка по пътя на извънредните средства за защита срещу влезли в сила съдебни решения, за разлика от тези на съдилищата, за които законът е предвидил такъв. Съгласно чл. 41, ал. 3 ЗМТА решението влиза в сила с връчването му на страните, става задължително за тях и подлежи на принудително изпълнение. Впрочем, че решението е окончателно, задължително за страните и подлежи на принудително изпълнение, е вписано в неговия диспозитив, поради което и еднозначното решаване на този въпрос не би следвало да поражда каквито и да било съмнения. При тълкуването на нормите на ЗМТА в проверяваните съдебни актове обаче е допуснато смесване на две различни процедури- наличието на окончателно решение на арбитражния съд, от една страна, и от друга- възможността за предявяване на иск, с правно основание по чл. 47 ЗМТА. Тук е мястото изрично да се изтъкне, че производството по чл. 47 ЗМТА не е механизъм за инстанционен контрол на съда върху правилността на арбитражните актове. Касае се за специфично исково производство за отмяна на арбитражно решение, при лимитативно регламентирани с нормата на чл. 47, т. 1- 6 ЗМТА конкретни основания, а не за неговото обжалване, или за сходна на него процедура. Именно такъв окончателен арбитражен акт е бил представен в съдебно- изпълнителната служба, заедно с исканията за заличаване на възбраните и вдигане на запорите, наложени като обезпечителна мярка, във връзка с производството пред АС при БТПП. Констатирайки тези обстоятелства, съдия- изпълнителите К. и П. са поставили резолюциите си, удовлетворявайки исканията. Вън от нарушението им да се произнесат лично, подробно коментирани по- горе, от тях не би могло законосъобразно да

се изисква да отложат решаването на поставените с молбите въпроси с три месеца, в какъвто срок законът допуска предявяването на иска, уреден по чл. 48 ЗМТА, за да е сигурно, че никоя страна няма да предяви иск с обсъжданото до тук правно основание. Както вече се изтъкна, това производство не обективира осъществяването на инстанционен контрол, както неправилно е счел въззивният съд. Ето защо, при положение, че е представено надлежно доказателство за отпаднала обезпечителна нужда, предвид решаването на конкретния правен спор с влязлото в сила решение на арбитражния съд, не може да се приеме, че подсъдимите са действали при пряк умисъл и при наличието на съставомерната специална цел. В този смисъл, не може да има съмнение, че с решаването на гражданско- правния спор между страните с един окончателен, влязъл в сила арбитражен акт, подлежащ на принудително изпълнение, обезпечителната нужда е отпаднала. Известно е, че обезпечителните мерки се допускат, когато без тях за ищеца ще бъде невъзможно, или ще се затрудни осъществяването на правата по решението- чл. 310, ал. 1 ГПК (отм.), т.е. да се елиминира опасността да не може да се осъществи съдебно потвърденото право, или да се осъществи съдебно отреченото право. Идентични са и законодателните разрешения по актуално действащия ГПК. Не случайно законът изисква искът, по който се допуска обезпечението, да е подкрепен с убедителни писмени доказателства, или да бъде представена парична или имотна гаранция, а в някои случаи съдът може да изиска представянето на такава, включително и в хипотезата на представени писмен

и доказателства. Това е така, защото независимо от вида на избраните обезпечителни мерки, те всякога представляват неблагоприятна интервенция в имуществената сфера на ответника, поради което и до тях следва да се прибегва тогава, когато с голяма доза на вероятност може да се предположи, че претенцията, чието обезпечаване се иска, е основателна, за да се сведе до минимум рискът някое лице (физическо или юридическо) да търпи ограниченията, неизбежен резултат от

обсъжданите мерки, в един значителен период от време, при един изначално лишен от основание и доказателствена обезпеченост иск. Отнесени към конкретиката на настоящия казус, тези принципни положения се свеждат до очевидното положение, че с представянето на заверен препис от влязлото в сила арбитражно решение, подлежащо на принудително изпълнение, с което всички обективно съединени иски, предявени от страната, в чиято полза е допуснато обезпечението, са били отхвърлени като неоснователни, при постигнатия правен резултат, за нея не могат да възникнат никакви права, които да подлежат на защита при бъдещо изпълнение. Все на извода за липса на умисъл сочи и обстоятелството, установено от показанията на свидетелите И. (ръководител на Съдебно- изпълнителната служба на СРС), Ч. и др., че в службата е била създадена практиката да се процедира включително и по начина, по който са действали подсъдимите, а именно след като заинтересованата от отмяната на обезпечителните мерки страна представи влязло в сила решение, основно на ВКС, за което няма съмнение, че е окончателно, и от което да е видно, че обезпечителната нужда е отпаднала, по съображения за процесуална икономия, изпълняваните обезпечителни мерки да се вдигат директно от съдия- изпълнителите. Посочените, а и останалите разпитани по делото съдии- изпълнители и служители са свидетелствали, че са наясно, че принципно, по закон, е необходимо да е налице съдебен акт за това, но в действителност практиката е била ориентирана към обсъждания алтернативен подход. Разсъжденията на апелативния съд по този въпрос, а именно, че една незаконосъобразна практика, само защото очевидно е била масово прилагана, макар и въведена от съображения за бързина, процесуална икономия, облекчаване на процедурата и т.

н., не може да санира нарушенията, допуснати от съдия- изпълнителите, и по този начин да ги направи съответни на закона, са принципно верни. Проблемът обаче тук е друг, и акцентът се оказва изместен, предвид приведената

аргументация на инстанционните съдилища, подкрепяща възприетите от тях правни изводи по съществуто на делото. Същественият въпрос в случая е може ли да се приеме, че при тази установена практика в съдебно- изпълнителната служба, колкото и порочна да е тя, от гледище на процесуалния закон, когато при представени убедителни доказателства (влязло в сила арбитражно решение), сочеци на отпаднала обезпечителна нужда, съдия- изпълнителят чрез вдигането на запори и заличаването на възбрани действия при пряк умисъл, и то в кумулативна даденост с наличието на специалната цел. Отговорът в случая е категорично отрицателен. Липсват каквито и да било фактически данни, на базата на които да може да бъде направен изводът, че цялостното длъжностно поведение на всяка от дейците е било подчинено на специалната цел, а именно- да набави за „България 2002” АД облага, за да се счете, че деянията им са съставомерни от субективна страна. В конкретния казус прекият умисъл на касаторите и съставомерната специална цел са изведени изцяло на базата на предположения, а това, съгласно чл. 303, ал. 1 НПК, е недопустимо. Всички съображения на съдилищата, обосноваващи субективната страна на престъплението гравитират върху интерпретациите на допуснатото от подсъдимите процесуално нарушение, но към него не се прибавя нищо друго фактология, с което успешно да се обоснове тезата, че запорите са вдигнати, а възбраните-заличени, не по други съображения, а именно с цел набавяне на облага за конкретно търговско дружество. Няма никакви доказателства за познанства, контакти, а още по- малко за поети ангажименти от съдия- изпълнителите К. и П. към представители на „България 2002” АД, за да заключи, че поведението им е било подчинено на коментираната цел, с очертаното, конкретно приписвано ѝ съдържание. Макар и в нарушение на процесуалните правила, вдигането на запорите и заличаването на възбраните е извършено при липсата на висящ правен спор между страните, тъй като същият вече е бил решен с влязлото в сила решение на Арбитражния съд. Известно е, от

правната доктрина и съдебната практика, че силата на присъдено нещо на арбитражното решение има същото съдържание като силата на присъдено нещо на съдебното решение и подлежи на зачитане от държавните съдилища и другите държавни органи като съдебно решение. Следователно, към момента на двете инкриминирани деяния, обезпечителната нужда вече не е съществувала, за да може да се счете, че „Овегаз инк” е имал правен интерес от продължаване действието на обезпечителните мерки, наложени по негово искане, при положение, че всички негови обективно съединени иски претенции към „Мултигруп България” АД, обезпечени по описания начин, са били отхвърлени с цитираното влязло в сила решение. Все в обсъжданата насока следва да бъде оценено и обстоятелството, безспорно установено по делото, че след като е образувано производство по чл. 47 ЗМТА, и с нова обезпечителна заповед е спряно изпълнението на арбитражното решение, чиято отмяна се иска, веднага, на датата на постъпването на молбата, заедно с обезпечителната заповед в съдебно- изпълнителната служба, тя добросъвестно е била приведена в изпълнение, без да се създават каквито и да било пречки пред молителя „Овергаз инк” АД, за да се счете, че подсъдимите изначално и целенасочено са действали в интерес на противната страна. Не може да обоснове обратни изводи и обстоятелството, че след заличаването на възбраните, част от недвижимите имоти са били продадени на трети лица, а подробно коментираното до тук арбитражно решение, впоследствие е било отменено от ВКС, търговска колегия, второ отделение, с решение № 293 от 11. 06. 2004г., постановено с особено мнение на член на състава на съда, по гр. дело № 1064/ 2002г., на основание чл. 47, ал. 1, т. 3, предл. 2 ЗМТА. Това е така, защото след направеното заличаване на възбраните, ответникът, срещу чиито недвижими имоти и имуществени права са били насочени обезпечителните мерки, обективно е могъл да се разпорежда с тях, по собствена воля и решение. Последното не би могло самостоятелно да рефлектира върху отговорността на

съдия- изпълнителите, предвид всички други налични фактически обстоятелства, приети по делото и комплексно оценени. Съдебното решение на ВКС, по иска с правно основание по чл. 47 ЗМТА, е постановено четири години след датите на инкриминираните на К. и П. деяния, за да може успешно да се констатира връзка между тези събития.

Тук е мястото отново и изрично да се подчертае, че за да е съставомерно едно деяние по чл. 282 НК, независимо дали става дума за основния, или за квалифициран състав, е необходимо да са събрани достатъчни по обем, годни и несъмнени доказателства, въз основа на които да се формира извода, че длъжностните нарушения не са случайни, изолирани, в резултат на лоша организация, или на порочна практика, а са подчинени на някоя от дефинираните в диспозицията на наказателноправната норма от особената част на НК проявени форми на специалната цел. Последната задължително следва да изпълва мотивацията на дееца да извърши конкретното престъпление по служба. В настоящия казус именно такива доказателства липсват.

Обсъжданото нарушение е заложено още с обвинителния акт, въз основа на който е било образувано първоинстанционното съдебно производство. По този начин фактическата рамка на обвинението, очертана с обвинителния акт, респ. предмета на доказване, съгласно чл. 102 НПК, показва безусловен дефицит на инкриминирана фактология и съответната доказателствена подкрепа на претендираната субективна страна на престъплението, за което е повдигнато обвинение. Така е нарушено и правото на защита на подсъдимите, които в процеса са били лишени от възможността да узнаят на базата на какви конкретни фактически обстоятелства, и на каква конкретна доказателствена основа се гради повдигнатото им обвинение, за да са в състояние да упражнят ефективно процесуалните си права в съдебната фаза на процеса.

Предвид всичко изложено до тук, ВКС в настоящия си състав намери, че липсват доказателства, въз основа на които да се приеме, че деянията на подсъдимите К. и П. са извършени при

пряк умисъл, по смисъла на чл. 11, ал. 2, предл. 1 НК, и при наличието на инкриминираната им специалната цел- за набавяне на облага за „България 2002” АД холдинг, следователно те са несъставомерни. При това положение е безпредметно обсъждането на признаците, характеризиращи квалифицирания по- тежко наказуем състав на престъпление по служба по чл. 282, ал. 2 НК. Ето защо, настоящата инстанция прие, че следва да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 1, т. 2, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, като отмени обжалваното въззивно решение, в наказателно- осъдителната му част, признае подсъдимите Н. И. К. и А. А. П. за невинни, и ги оправдае по предявените на всяка от тях обвинения по чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2, алт. 2 и предл. 3, алт. 2 НК. Констатациите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК, обективиращи накърненото право на защита на касаторите, във връзка със съдържанието и реквизитите на обвинителния акт, не водят до връщане на делото за ново разглеждане след отмяна на решението, доколкото с оправдаването им, техните процесуални права се охраняват в най- голяма степен.

Проверяваният съдебен акт, следва да бъде изменен и в гражданската си част, съгласно чл. 354, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. 5 НПК, тъй като основанието за отхвърляне на предявените граждански иски, се оказва не изтеклата погасителна давност, както е приел САС, а липсата на виновно извършено деяние, в резултат на което да са настъпили претендираните от гражданския ищец имуществени вреди.

ПО ЖАЛБАТА НА ГРАЖДАНСКИЯ ИЩЕЦ „ОВЕРГАЗ ИНК” АД:

Жалбата на гражданския ищец е изцяло неоснователна. Въззивното решение се атакува в гражданско- отхвърлителната му част, като се излагат съображения за неправилна съдебна преценка по въпросите за приложението на погасителната давност и отхвърлянето на уважените от първата инстанция граждански иски, на това основание. Касационната

инстанция вече изложи съображенията си за оправдаване на подсъдимите и следващата от това отмяна на въззивния съдебен акт в наказателно-осъдителната му част. Липсата на извършено от касаторите виновно деяние, намиращо се в пряка причинна връзка с настъпването на претендираните имуществени вреди, освен основание за тяхното оправдаване, предпоставя и такова за отхвърляне на гражданските иски, предявени срещу тях. Не е налице фактическият състав на неправомерното увреждане, по чл. 45 ЗЗД, за да се ангажира гражданската отговорност на подсъдимите, на предявеното основание. При това положение, макар и крайният резултат, постигнат във второинстанционното производство с отхвърлянето на гражданските иски, да е принципно правилен, основанието следва да бъде ревизирано-исковете подлежат на отхвърляне, не като погасени по давност, а като неоснователни. Предвид решението на касационния съд по въпросите за вината и отговорността на подсъдимите, обсъждането на подробните възражения на жалбоподателя-граждански ищец, а именно, че апелативният съд, в нарушение на материалния и процесуалния закон е решил съдбата на гражданските иски, отхвърляйки ги като погасени по давност, е безпредметно. Настоящият касационен състав изложи съображенията си, поради които приема, че гражданските иски подлежат на отхвърляне като неоснователни.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 354, ал.1, т. 2, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 и чл. 354, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. 5 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯВА въззивно решение № 451 от 18. 02. 2011г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 1 състав, постановено по ВНОХД № 260/ 2010г., по описа на съда, **В НАКАЗАТЕЛНО-ОСЪДИТЕЛНАТА МУ ЧАСТ**, като

ПРИЗНАВА подсъдимите Н. И. К., от гр.София, и А. А. П., от гр.София, за НЕВИННИ и ги ОПРАВДАВА по предявените на всяка от тях обвинения по чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2, алт. 2 и предл. 3, алт. 2 НК.

ИЗМЕНЯВА решението в ГРАЖДАНСКАТА МУ ЧАСТ, като ИЗМЕНЯВА основанието за отхвърляне на предявените граждански искове- вместо като погасени по давност, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: